

Методична розробка відкритого виховного заходу

«Ми вибираємо життя»

(виховна година)

Виконала:
Клипа О.М.,
вихователь

Харків

А Н О Т А Ц І Я

Проблема суїциду серед підлітків виступає однією з нагальних у сучасному суспільстві. Підлітковий вік представляє для самих дітей глобальну проблему, не придатні для них рішення, тому підліткам легше і простіше покінчити життя суїцидом, ніж вирішувати проблему яким-небудь іншим способом.

Проблема суїциду і її вивчення показало, що молодь вирішувалася на самогубство для того, щоб привернути увагу батьків, а також педагогів до своїх проблем і таким чином протестували проти цинізму, байдужості, бездушності, жорстокості дорослих.

Що таке суїцид і як його уникнути, необхідно розповідати дітям і підліткам, як можна раніше. Більшість батьків уникає цієї теми, думаючи, що ця проблема не торкнеться їх дітей.

В цілях профілактичних заходів проти підліткового суїциду проведено відкритий захід «Ми вибираємо життя».

Мета:

- розкрити проблему суїцидів серед підлітків;
- показати, причини суїцидів, їх мотиви і наслідки;
- сприяти скороченню кількості випадків суїцидів серед підлітків;
- формувати вміння бачити в життєвих негараздах лише тимчасові труднощі і бажання долати їх.

Обладнання:

- ✓ Плакати з висловлюваннями.
- ✓ Відеофільми: «Дитячий та підлітковий суїцид», Паоло Коэльо – «Цените жизнь».
- ✓ Презентація «Підлітки та суїцид».

1-й учень.

Ми вибираємо життя, вони — смерть.

Ми пишемо листи, вони — передсмертні записки.

Ми будуємо плани на майбутнє, у них... у них — немає майбутнього.

Здається, що ми і вони — з різних світів. Як сильно треба змінитися людині, щоб зробити цей крок? Усього лише — крок. Вони не були народжені самовбивцями, але померли з цим клеймом. Вони продовжують помирати.

Вихователь.

Мене завжди дивували люди, які кінчали життя самогубством. Особливо молоді. Піти на самогубство, коли в тебе за плечима 15–16 років? Коли життя тільки-тільки починається? Це немислимо. Чому ж підлітки, молодь бачать у самогубстві єдиний вихід із скрутного становища? «Суїциди були завжди», — скаже хтось мені у відповідь. Так, я згодна. Але в наш час число таких випадків росте і росте, особливо серед підлітків. За останні п'ять років самогубством покінчили життя 14 157 неповнолітніх. За кожним таким випадком стоїть особиста трагедія, катастрофа, безвихідь, коли страх перед життям перемагає страх смерті. Аналіз матеріалів кримінальних справ і перевірок обставин причин самогубств неповнолітніх, проведений Генеральною прокуратурою України, показує, що 62 % всіх самогубств неповнолітніх пов'язано із сімейними конфліктами і неблагополуччям, боязною насильства з боку дорослих, нетактовною поведінкою окремих педагогів, конфліктами з учителями, однокласниками, друзями, черствістю і байдужістю оточення.

Вивчення проблеми суїциду серед молоді показує, що в цілому ряді випадків підлітки наважувалися на самогубство з метою привернути увагу батьків, педагогів до своїх проблем і протестували таким страшним чином проти бездушності, байдужості, цинізму й жорстокості дорослих. Наважуються на такий крок, як правило, замкнуті, ранимі за характером підлітки через почуття самотності, власної непотрібності, через стреси і втрату сенсу життя. Підлітки часто романтизують образ людини, здатної до суїцидальної поведінки. На їхню думку, спроба самогубства свідчить про силу почуттів, силу волі, характеру, сміливість. Вони не думають про безповоротність факту смерті. Психічно здорова, благополучна людина ніколи так не вчинить. Подібна поведінка свідчить про слабкість, егоїзм, безвідповідальність, невміння вирішувати проблеми, порушення психічного здоров'я.

2-й учень.

За офіційною статистикою, щороку кінчають життя самогубством 1 000 000 осіб. Серед них:

— 280 тисяч китайців;

— 30 тисяч американців;

- 25 тисяч японців;
- 20 тисяч французів;
- 25 тисяч українців.

3-й учень.

В офіційну статистику самогубств потрапляють тільки явні випадки суїциду, тому число реальних самогубств значно перевищує офіційні цифри — вважається, що щорічно у світі вчиняють самогубство більше ніж 4 000 000 осіб. На думку судових експертів, причиною більшості так званих «смертей від нещасного випадку» (передозування лікарських препаратів, аварії на дорогах, падіння з висоти і т. д.) насправді є суїциди. 19 000 000 осіб щорічно здійснюють невдалі спроби самогубства.

4-й учень.

За останнє десятиліття число самогубств серед молоді зросло в 3 рази. Головні причини суїциду: неподілена любов, конфлікти з батьками й однолітками, страх перед майбутнім, самотність. Щорічно кожен дванадцятий підліток у віці 15–19 років робить спробу самогубства.

Вихователь.

«Люба мамо, тато і всі інші. Пробачте мене за те, що я зробив, але я любив вас усіх і любитиму вас завжди, вічно. Будь ласка, будь ласка, будь ласка, не звинувачуйте себе за це. Це все була моя провина, не ваша або когось іншого. Якби я не зробив цього зараз, я б зробив це пізніше. Ми всі померемо коли-небудь, я просто помер раніше. Люблю вас, Джон (Bergman, 1986)»

Самогубство 17-річного Джона було рядовим випадком.

Більше ніж 2000 тінейджерів, або 11 з кожних 100 тисяч, здійснюють самогубство в США щороку і 250 тисяч тінейджерів роблять спробу накласти на себе руки. Оскільки молоді люди рідко страждають на важкі або смертельні захворювання, самогубство стало третьою основною причиною смертності в цій віковій групі після нещасних випадків і вбивств.

Більш того, за результатами опитування, половина всіх тінейджерів призналися втому, що їм приходили в голову думки про суїцид.

5-й учень.

Число закінчених суїцидів серед юнаків середньому втричі більше, ніж серед дівчат. З іншого боку — дівчата намагаються накласти на себе руки в 4 рази частіше, ніж юнаки, але вибирають способи, які рідше призводять до смерті.

6-й учень.

У 90% випадків батьки не знають про спроби самогубства, які роблять їхні діти. Фактично 35–70% таких дітей взагалі нікому не розповідають про це.

Вихователь.

Близько половини самогубств тінейджерів, як і суїциди людей з інших вікових груп, пов'язані з клінічною депресією, низькою самооцінкою і відчуттям безнадійності. Крім того, підлітки, які думають про самогубство або намагаються його зробити, часто перебувають у стані сильного стресу. Багато хто з них переживає тривалий стрес, наприклад втрату батьків або погані стосунки з ними, сімейні конфлікти, неадекватні взаємини з однолітками й соціальну ізоляцію. Їхні дії також можуть бути обумовлені більш безпосереднім стресом, наприклад безробіттям батьків, фінансовими проблемами в сім'ї або конфліктами з подругою чи другом.

Стрес у школі — найбільш поширена проблема серед тінейджерів, що здійснюють спробу самогубства. У деяких школярів виникають проблеми успішності, а інші школярі, з високими оцінками, навпаки, відчують стрес через те, що їм треба бути кращими за інших і залишатися першими в класі.

Деякі теоретики вважають, що період юності сам по собі створює стресовий клімат, у якому імовірніше здійснення спроби суїциду. Юність — це період швидкого зростання, і в нашому суспільстві він часто пов'язаний з конфліктами, відчуттям депресії, напругою і проблемами в школі й удома. Підлітки, як правило, чутливіші, більш агресивно, драматично й імпульсивно реагують на події. Таким чином, імовірність актів суїциду під час стресу зростає. Нарешті, навіюваність підлітків і їхнє прагнення наслідувати інших, зокрема тих, хто намагається накласти на себе руки, може створити підґрунтя для суїциду. В одному дослідженні виявили, що 93 % підлітків, які намагалися накласти на себе руки, були знайомі з кимось, хто вже здійснював спробу самогубства.

Найчастіше спроби тінейджерів накласти на себе руки виявляються невдалими — пропорція тут може бути 100:1.

Велика кількість безуспішних спроб самогубства може означати, що тінейджери діють не так рішуче, як старші люди.

Роблячи суїцидальні спроби, деякі з підлітків дійсно бажають померти, тоді як багато хто просто хоче дати зрозуміти іншим, у якій відчайдушній ситуації перебуває, як йому потрібна допомога, або хоче засмутити оточуючих. Менше половини тінейджерів, що здійснюють спробу самогубства, надалі намагається знову накласти на себе руки, і з них лише 14% врешті-решт гинуть.

7-й учень.

60% усіх суїцидів припадає на літо і весну. Можливо тому, що саме в цей період особливо помітний контраст між розквітом природи і незмінністю внутрішнього стану.

Можна вказати такі причини самогубств:

- 19% — страх перед покаранням;
- 18% — душевна хвороба;
- 18% — домашні прикромці;
- 6% — пристрасті;
- 3% — грошові збитки;
- 1,4% — пересиченість життям;
- 1,2% — фізичні хвороби;
- 41% — невідомі.

8-й учень.

Самогубство — останній крок, до якого привели безліч причин, і кожна причина, у свою чергу, є наслідком незкінченної безлічі інших причин.

9-й учень.

Причини самогубств сильно відрізняються в різних вікових групах. Суїциди через неподілену любов у підлітків до 16 років складають практично половину від загального числа самогубств, а після 25 років із цієї причини накладають на себе руки набагато рідше.

Вихователь.

У країнах усього світу рівень самогубства серед молоді не тільки високий, він збільшується. Пропонувалися деякі теорії, більшість яких указує на соціальні зміни, що пояснюють це драматичне зростання.

По-перше, у міру того як кількість і пропорція тінейджерів і молоді в загальній кількості населення продовжує зростати, в ній посилюється конкуренція за роботу, навчання в коледжі, академічні і спортивні досягнення, і разом із цим у багатьох руйнуються мрії і не задовольняються амбіції.

Інші пояснення вказують на послаблення зв'язків у сім'ї, що призводить до відчуття відчуження у багатьох сучасних молодих людей, зростає доступність наркотиків, і багато хто з молоді і тінейджерів відчувають тиск середовища, що провокує їх скористатися наркотиками.

При проведенні двох досліджень було виявлено, що 70 % тінейджерів, які намагалися накласти на себе руки, тією або іншою мірою зловживали наркотиками або алкоголем.

Мас-медіа, що повідомляють про спроби суїциду серед тінейджерів і молоді, можуть також впливати на зростання суїциду серед молоді. Докладні репортажі та описи суїциду тінейджерів, які останніми роками пропонують

мас-медіа, і художні твори (кінофільми і література), служать моделлю для молодих людей, що замислюються про те, щоб накласти на себе руки. Після того як у 1987 році в місті Нью-Джерсі відбулося групове самогубство чотирьох підлітків (про цей випадок багато писали і говорили в пресі), десятки тінейджерів у США наслідували їхній приклад (принаймні 12 випадків закінчилося летальним результатом), а двоє наклали на себе руки в тому ж самому гаражі всього через тиждень опісля.

9-й учень.

За даними Всесвітньої організації здоров'я, у 1983 році у світі покінчили життя самогубством більше ніж 500 тис. осіб, а через 15 років — уже 820 тис. осіб, з них 20% припадає на підлітковий і юнацький вік.

10-й учень.

За останні 15 років кількість самогубств у віковій групі від 15 до 24 років збільшилася вдвічі й у ряді причин смертності в багатьох економічно розвинених країнах стоїть на 2–3 місцях.

11-й учень.

Інформація для роздумів.

Найбільш частою причиною спроби самогубств серед підлітків є сімейні конфлікти з батьками. Проте відзначається зниження цього показника від 55 до 46%.

На другому місці — загроза втрати близької людини (не -розділене кохання), цей показник виріс у 1,5 разу і склав 24,1%.

На третьому місці — несправедливе ставлення, звинувачення — 7,5%.

Насторожує той факт, що 15% людей робили повторні спроби самогубства.

Прочитаємо і обговоримо оповідання, яке має назву «Я умерла».

Оповідання «Я умерла»

Знаете, почему самоубийцы не попадают в рай? Нет, не оттого, что лишили себя жизни, дарованную им Богом. Их наказывают за чужие жизни. Жизни близких людей. За причиненное им горе.

Сколько прошло времени с того дня, я уже не помню. Время для меня больше не существует. Здесь его нет...

Я считала причины, по которым сделала это, вескими. Мне казалось, что это единственный выход. Но теперь я понимаю, что просто не пыталась найти другие пути. Я сделала так, как было проще всего, проще для меня. Теперь что-то изменить невозможно. Одним легким движением я лишила шансов на счастье не только себя, но и тех, чью любовь я не сумела оценить вовремя. И сейчас у меня нет оправданий...

Последнее, что я слышала, пронзительный крик. Чей? Не знаю. Еще было ощущение полета. Но такое короткое, что его практически невозможно уловить. Больше ничего. Вспышка света. Вдали промелькнули огни ночных домов. От них режет глаза.

Прихожу в себя. Попыталась встать – нестерпимая боль во всем теле. Еле сдерживая крик, все же встаю. Осмотрелась вокруг. Не понимаю! Где я?! Пройдя пару шагов, я понимаю: «Это парк. Но как я тут оказалась???»

Я не могла что-либо понять. Весь день как будто выпал из памяти. Не помню абсолютно ничего. Идя по аллее, замечаю, что вокруг нет ни одного прохожего. Интересно, сколько сейчас времени? Не припомню, чтоб парк был пуст. Вдруг за спиной я услышала шорох. Обернувшись, вижу на скамейке маленького кудрявого мальчика, лет пяти. Странно. Готова поспорить, что его только что тут не было. С минуту я ждала, не появятся ли вслед за ним хоть кто-нибудь из взрослых. Не может же ребенок быть один в столь позднее время. Но ничего такого не произошло.

Тогда я осторожно подошла и села рядом.

- Привет, малыш. Ты потерялся? – тихо спрашиваю я.
- Нет, – ответил мальчуган, даже не посмотрев на меня.
- Где же твои родители? Почему ты один?
- Я ждал тебя, – сказал он и поднял на меня большие карие глаза.

Ответ меня слегка удивил, но я не придавала этому никакого значения. Мало ли чего могут сказать дети?

- Как тебя зовут?
- Не знаю.
- Но мама же тебя как-то называет? – рассеяно спросила я.
- Никак. У меня её нет... – грустно ответил малыш.

Наступила пауза. Я не знала, что же мне делать дальше. Оставить ребенка в такой поздний час одного я не могла.

- Я хочу тебе что-то показать, – внезапно сказал мальчик и вскочил со скамейки.

Я взяла его за руку, и мы пошли по парку. Спустя некоторое время мы оказались возле моего дома.

- Ты здесь живешь? – снова спрашиваю я малыша.
- Нет.
- А где? – я присела перед ним на корточки.
- Куда нам идти?
- Уже никуда, – ответил он, вертя в руках игрушечную машинку.

Я хотела спросить еще что-то, но в этот момент раздался пронзительный крик. Я посмотрела в ту сторону, откуда он донесся.

Кричала девушка. Она стояла в компании молодежи. На лице у нее застыл ужас. Она указывала куда-то вверх, пытаясь сказать что-то.

Проследив за ее жестом, я оцепенела: в освещенном пролете окна на восьмом этаже стояла девушка. Спустя мгновение она сделала шаг.

Мое сердце похолодело. Вокруг тут же поднялась суeta: кто кричал, чтоб вызвали скорую, кто кинулся оказывать первую помощь. А я не могла оторвать взгляд от окна.

В эту секунду мне казалось, что я не слышу ничего, кроме бешеного биения собственного сердца, и не видела ничего, кроме света из окна квартиры на восьмом этаже моей квартиры.

Каждая минута, каждая секунда того вечера стала для меня нескончаемым кошмаром, память о котором не стереть никаким способом. Окровавленное тело у отца на руках, мама и сестра в слезах, оглушительный вой sireны скорой помощи.

Бегу по улице прочь от своего дома. По щекам катятся слезы. Бешеный ветер безжалостно бьет по лицу. Выбившись из сил, падаю на холодную землю. Задыхаясь, стираю слезы ладонью. Вдруг рядом замечаю мальчика, того же мальчика.

– Что происходит? – хриплым голосом спрашиваю я.

– А ты разве не понимаешь? – наивно говорит малыш. Отрицательно качаю головой: не хочу понимать!

– Ты умерла.

– Что?! – становится еще тяжелее дышать,

– Это не правда!!! Ты все врешь!!! Так не бывает. Слышишь?! Не бывает!!! – срываюсь на крик, хочу убежать. Но вопрос за спиной заставляет остановиться.

– Разве ты не этого хотела? Разве ты не для этого покончила с собой?

В голову ударяет резкая боль и перед глазами проносятся картинки прошедшего дня: школа, вопящая класнуха, насмешливые взгляды одноклассников, скандал с мамой, слезы, карниз и ослепляющие огни ночного города.

– Почему?

– Почему ты здесь? А чего ты ждала? – рассмеялся мальчишка.

– Я не знаю, я думала, что больше не будет боли, я хотела прекратить этот кошмар.

– Ты ошиблась.

– Но почему?! Разве я мало страдала?! За что мне это?!

– За что? – удивляется он. – Хорошо. Я покажу тебе.

Мы молча идем по какой-то улице. Вскоре перед нами возникает серое здание. Это больница.

– Зачем мы здесь?

– Так надо. Идем.

Входим и поднимаемся на второй этаж. Над входом висит табличка: «Реанимационное отделение». Дальше ярко освещенный коридор. Белые двери с номерами палат. Возле одной из таких дверей сидит мой отец, обхватив голову руками. Он плачет. Я только однажды видела, как плачет мой отец. Тогда погиб его лучший друг.

Мне было больно видеть его таким. А теперь? Теперь причиной его слез была я. В следующую секунду из палаты вышел человек в белом халате. Папа поднялся ему навстречу и что-то тихо спросил. В ответ тот покачал головой:

– Мы не в силах что-либо сделать. Ее мозг мертв. Вам остается решать: отключить систему или нет.

Отец опустился обратно на стул. Его лицо стало бледным, как мел.

– Господи!!! За что?! – коридор наполнился рыданиями.

– Пойдемте, – тихо сказал врач. – Вам надо успокоиться.

Он куда-то увел его. По моим щекам покатились слезы. В груди стало невыносимо больно. Я хотела пойти за ними, но малыш меня остановил:

– Нам сюда.

Он ввел меня в палату. На кровати лежала я. Рядом сидела мама и сестра.

Я просидела с ними до утра. В 10:15 все было кончено, мое сердце остановилось. НАВСЕГДА!!!

Похороны были на новом кладбище. Мы стояли в стороне от всей процессии. Холодный осенний ветер бил в лицо. По телу пробежали мурашки. Я посмотрела на пустырь вокруг. Не одного, даже самого маленького, деревца. Здесь все было мертвым. Подойдя ближе к месту, я рассмотрела среди толпы Диму.

– Что он тут делает? – в недоумении спросила я.

– Он пришел попрощаться с тобой, – ответил он.

– Но почему? Почему он здесь???

– Потому что ты ему была дорога...

– Что?! Нет! Ты ошибаешься!

– Почему? – наивно спросил малыш.

– Потому что он ко мне ни разу не подошел! Потому что я ему не нравлюсь.

– Это не так. Человек не всегда способен понять другого человека. Здесь ошиблась ты. Ты боялась с ним заговорить. А почему ты думаешь, что он не боялся? Ты делала вид, что не замечаешь его. Так как он мог узнать, что нравится тебе? Его пугало то, что ты посмеешься над его чувствами.

– Это не честно! Я не знала! – я опустила на холодную землю.

Ветер еще беспощадней хлестал по лицу. Я смотрела на Диму, который тихо стоял в окружении людей. Все они пришли проститься со мной. Всем им сейчас было плохо. Я читала на лице Димы печаль, безграничную боль.

– Дима, милый, – тихо прошептала я. – Ну почему все так?!

Очередной порыв ветра, в этот момент он повернулся в мою сторону. На секунду мне показалось, что он смотрит прямо на меня, мне в глаза. Полный отчаяния взгляд. Он упал на колени рядом с могилой и по его щекам побежали слезы.

– Я отомщу.

Я не могла больше здесь находиться, мне было больно. Я быстро бежала, а омертвевшие листья плавно ложились под ноги. Странно, сейчас только начало осени, а листья почему-то были какими-то черными и уже совершенно безжизненными. Они мертво лежали под ногами. Вдруг чей-то голос где-то неподалеку привлек мое внимание. На скамейках детской площадки сидела компания молодежи. Я отошла в тень высокого дерева, хотя понимала, что меня и без этого никто не увидит.

Дима сидел в компании изрядно подвыпивших приятелей. Хотя сам мало от них отстал: в руке полупустая бутылка водки. Яркая раскрашенная малолетка вешается ему на шею, что-то пискляво сюсюкая.

– Отвали! – грубо бросает он ей в лицо.

– У! Малыш сердится! – девушка, видимо, не из «понятливых» – Малыш не хочет развлекаться???

– Отвали, сказал! – рыкнул парень и с силой толкнул от себя малолетку.

Та с визгом вскочила со скамейки:

– Ты чего!?

Компания закатилась пьяным смехом, и лишь на его лице оставалось хмурое выражение. Прямые черты красивого лица, карий затуманенный взгляд, смотрящий в одну точку, и бутылка водки, крепко сжатая в руке.

– Эй, Малый! – так его звали все вокруг. Лишь для меня он был просто Димкой. Самым любимым и родным. – Ты чего? Обкурился что ль?

Приятель хлопнул его по плечу. Малый сделал большой глоток и ничего не ответил.

– Да оставь ты его! – сказал Олег. – Не видишь, наш Малый в унынии!

- Это он из-за той серой мыши страдает, – ехидно прошипела какая-то девка и прижалась к Олегу.
- Какой? – не понял парень, сидевший рядом с Малым.
- Той, что с окна сиганула.
- Гонишь! – заржал тот. – Мал, ты че? Правда?
- Заткнись, – прохрипел в ответ тот.
- Чего? Ты на меня из-за этой сучки так?! Малый, не гони!
- Это все из-за вас! Вы ее довели!..

Он ударил первым, завязалась драка. Кто-то достал нож. Но он не отступился. Спустя несколько минут он медленно упал на холодную землю, покрытую мертвой листвой. Подбежав к нему, я рухнула на колени.

- Нет, Господи, что же ты наделал?

Я тщетно пыталась закрыть рукой рану возле сердца. Что может сделать призрак? Ничего.

- Боже!!! – дикие крики отразились от темного неба. – Оставь ему жизнь.

Я посмотрела в его глаза. Таких ясных глаз я не видела ни у кого. И как тогда на кладбище, сейчас он смотрел на меня. И сейчас он меня видел.

- Дима! – прошептала я. – Держись, умоляю тебя! Ты должен жить!

С его ресниц сорвалась кристальная слеза.

- Прости... – еле слышно прошептал тот.

Больше не было ни слова. Никто так и не пришел, не спас его. Когда ночь начала становиться серой и появились первые лучи бесцветного рассвета, ко мне подошел тот же малыш.

- Пойдем. Нам пора!

- Нет. Я не оставляю его.

- Ты не можешь остаться. Пойдем.

Через какое-то время мы услышали, как где-то за спиной раздались крики. Видимо первые прохожие нашли его безжизненное тело на холодной земле. Того, кого я так любила. Кого я больше никогда не увижу. Чья смерть – моя вина.

Прошел наверно уже ни один месяц, может даже ни один год.

Часто бываю дома. У мамы. Подолгу сижу в углу на кухне и смотрю, как она плачет в темноте. Пока никто не видит. Она очень состарилась. А глаза стали такими грустными, в них читалась усталость. От слез и горя.

Но она все еще держится. Ради сестры. Она целыми днями бывает у Кати, помогая с детьми. А потом приходит домой и плачет, каждый вечер.

А папы больше нет. Он не справился с болью. Он стал много пить, очень много. Он винил маму в том, что она была со мной очень строга. Они стали постоянно ругаться, потом он напивался, садился в машину и ехал, куда

глаза глядят. Однажды он не вернулся. Был гололед. Машину занесло, и он не справился с управлением. Вылетев на встречную полосу, он врезался в грузовик. Смерть наступила мгновенно. После этого маму положили в больницу с сердечным приступом.

Малыш больше не приходит. Его забрали. Однажды он пришел и сказал, что нам пора прощаться. Теперь я знаю его имя, Владик. Когда-то давно я мечтала, что у меня будет ребенок, сын, и его обязательно будут звать Влад. Маленький кудрявый мальчонка, с огромными зелеными глазенками.

Бесшумно иду по серому городу. Вокруг никого. Иногда всплывают картинки моей жизни. Они как черно-белое кино. Тогда я и не знала, что все это было со мной, не замечала тех счастливых минут. Я тоскую по краскам. По чистому голубому небу, по стаям весенних птиц, по новогоднему снегу, по всему, что я потеряла. Скучаю по улыбке мамы. По ее материнской любви. Скучаю по сестре. Я иногда вижу ее, вижу, как растут ее дочки, маленькие, непоседливые. Как бы я хотела быть с ними рядом.

Как бы хотела вернуть отца и Димку. Но я не могу этого. Никто не может. Я виновата в этих смертях и ничего не могу с этим сделать. Я считала себя несчастной, я думала, что могу распоряжаться своей никчемной жизнью как хочу, ведь она МОЯ. А она оказалась не только моей.

Каждая жизнь прочно связана с другими жизнями. Жизнями всех тех, кто нас любит. Как бы мы не были убеждены в том, что безнадежно одиноки на всем белом свете, что всем плевать, что с тобой будет – это не так. И их жизни мы ломать не в праве...

Питання:

Яке враження на вас справило прочитане оповідання?

Що б ви сказали людині, що стоїть на грані відчаю?

Який вихід з кризи ви б їй порадили?

Чи є на ваш думку, винесена на обговорення тема, актуальною?

Як інтернет і телебачення впливає на людину?

Чи може цей вплив призвести до суїциду?

Запропонуйте свої методи подолання кризових ситуацій у житті!

Висновок

Вихователь.

Послухайте сповідь тих, хто хотів звести рахунки з життям:

«В 22 года я собиралась уйти из жизни! Слава Богу, не случилось!

В 23 – вышла замуж за хорошего человека!

В 24 – родила первого ребенка – красавицу дочку!

В 28 – родила второго ребенка – заботливого сына!

В 36 – живу среди добрых, отзывчивых людей!

Зато в 22 года собиралась уйти.... Тогда бы:

В 22 – меня бы не было!

В 23 – меня не было!

В 24 – меня бы не было!

В 28 – меня опять бы не было!

В 36 – не общалась бы я с вами!»

Вихователь.

Безпосередні причини, що штовхнули людину на відмову від життя, як правило, тісно пов'язані з її найближчим оточенням — сім'єю, батьками, друзями. І, нарешті, головною ланкою у вирішенні питання «бути чи не бути» є сама людина, від сили волі її особистості залежить, як вона поведе себе в кризовому психічному стані, який вибір зробить, зіткнувшись із труднощами пристосування до складних життєвих ситуацій, і чи не здасться вона під впливом тривалих обставин, що травмують психіку.

Під час години спілкування ми спробували вам показати причини суїцидів, їх мотиви і наслідки. Думаємо, ви замислилися над тим, який прекрасний світ, як люблять вас оточуючі і чому не варто йти з життя.

Після заняття запитайте у своїх близьких людей, чому вони хочуть, щоб ви жили, і запишіть їхні слова на аркуші. Коли вам раптом стане погано, дістаньте його, прочитайте вголос, і вам обов'язково захочеться жити, оскільки завжди приємно, коли кохані люди хочуть бачити вас і піклуватися про вас!